

46. szám.

November 11. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

EGY POHÁR BOR.

Az volt csak csak a nagy ijedség,
 A mit Európa nagysám
 Most kiállott, puskapor-láz
 Borzongván a várkocscsán.
 Nem is két tűz közzé szorult:
 Mider abroncsa is pirult,
 Oly szörnyű »lángban állott.«

Felhalmozva a gyúanyag
 Ijesztget a Balkánon,
 Muszkaország határszélén
 Töltve ezer Krupp-kánon;
 A kanonir a kanóczczal
 Gyujtólyuknál ha csak moczczan —
 Menten földrengés támad!

Az Alduna fenekébe
 Furva tüzes torpédók.
 Dárdás kozák jár-kél köztünk,
 S rá senki se mond vétót.

Fehér a Fekete-tenger,
 Anynyi rajta már az ember
 Jegesmedve-bundákban.

Görög tüzzel trafikál az
 Adta görög szatócsa.
 Balti-tenger az orosz nagy
 Flottának csak kis tócsa.
 Szerbiában köszörülnek,
 Hogy a nem hasonszörűnek
 Fülét leborotválják.

Ozmanlik bontják a zászlót,
 Mely lengett Mohamedre,
 Próbálja beteg oroszlán:
 Erősb e hát a medve?
 Arzenálok füstjét színi
 Szoktat burkust a berlini
 Három hajszálu ember

S mikor már Európa nagysám
 Jární is fél, s nem nyikkan,
 Mert olasz csizma-szöge is
 Ki van verve kapszlikkal,
 S a hajtüje egy-egy szurony,
 A chignonja lőportorony,
 Zsebe meg tölténytartó:

Kap egy pohárt lord Beaconsfield
 A Lord-Mayor bankettjén,
 S egy toasztot »hadd legyen hát
 Háboru!« megeresztvén:
 Mit a sok potentát forral, —
 Nyakon önt egy pohár borral
 Lőport, ágyut, háborut.

DON PEDRÓ.

Moszkvai proklamáczi.

A magyar ifjúsághoz!

Eltévedt bárányok!

Mennyire sajnálunk mi, hogy nem akarván az
 egységes szláv akolba tereltetni magatokat,
 kívül csatangoltok iránytalanul, s prédájaul estek a
 farfasoknak, — igenis a lófarkasoknak!

Örizkedjete az izlamtól, keressétek a szláviz-
 must!

Vagy kényelmesebb nektek a török diván,
 mint az orosz kancsuka?

Nem inkább kétfarku orosz lány, mint három-
 farku ló?

Magyar ifjak! sajnálunk másodszer is, hogy
 ennyire rabszolgák vagytok, s hódoltok a népsza-
 badság elnyomóinak. Mert egyedül Oroszország az,
 mely valamenynyi nemzet szabad testvériségéért
 harczol, akarván azt, hogy valamenynyen egy
 dicső nagy, hatalmas és egységes nemzetté tömör-
 rüljünk, t. i. oroszszá.

Mi a béke politikáját üzzük.

Oroszország már 1849-ben megmutatta ezt,
 megmutatta pedig azzal, hogy Paskievics sergei
 Magyarországra özönlöttek, hogy így itt a hábo-
 runak végét vessék.

S mit köszönhettek Törökországnak?

Azt, hogy száműzöttékké tette nagy
 fiaitokat, minthogy nekik vendégszeretetét aján-
 lotta fel a forradalom végén, s így elcsalta őket
 édes hazájok földről!

No lássátok!

Ennyiből érthettetek. Sapientí sat. Eltévedt
 bárányok! O jertek, o jertek az édes anyához!

Vár a mamuska, — a muszka! Sirva keresi s bé-
 getve kajtatja bárányait a szerető me-e-e-edve!

Restopcsin, Galacsin, Bakacsin,
 Agaroff, Bagaroff, Zamaroff, stboff.

Fölösleges.

Bécsben a Schiller mellé két szökőkutat is állítanak.
 Minek? Ki issza az amugy és gyenge Schillert — vízzel?

Még is tesz az isten csodát!

Egy Lónyai megbukott mint miniszter.
 Más Lónyai megbukott vagyoniilag. Miracula!

Lonkai, egy-háziur.

EGY KUTYA.

Akár a muszka települjön Bányalukába, akár
 mi az Ólombánya lukába.

Icsvicsticsics,
 a többi szerb nevében.

STROUSBERG.

Ki mivel vétkezik.

Azzal kárhozkodik.

Vétettél ez ellen: Ne „orozz!”

Utolért a fátum, az orosz.

*

A. Csak azt sajnálhatja szegény vasutkirály; hogy
 utolsó utját nem vasúton teszi Szibéria felé.

B. Hogy ne! Hiszen csak v a s o n viszik!

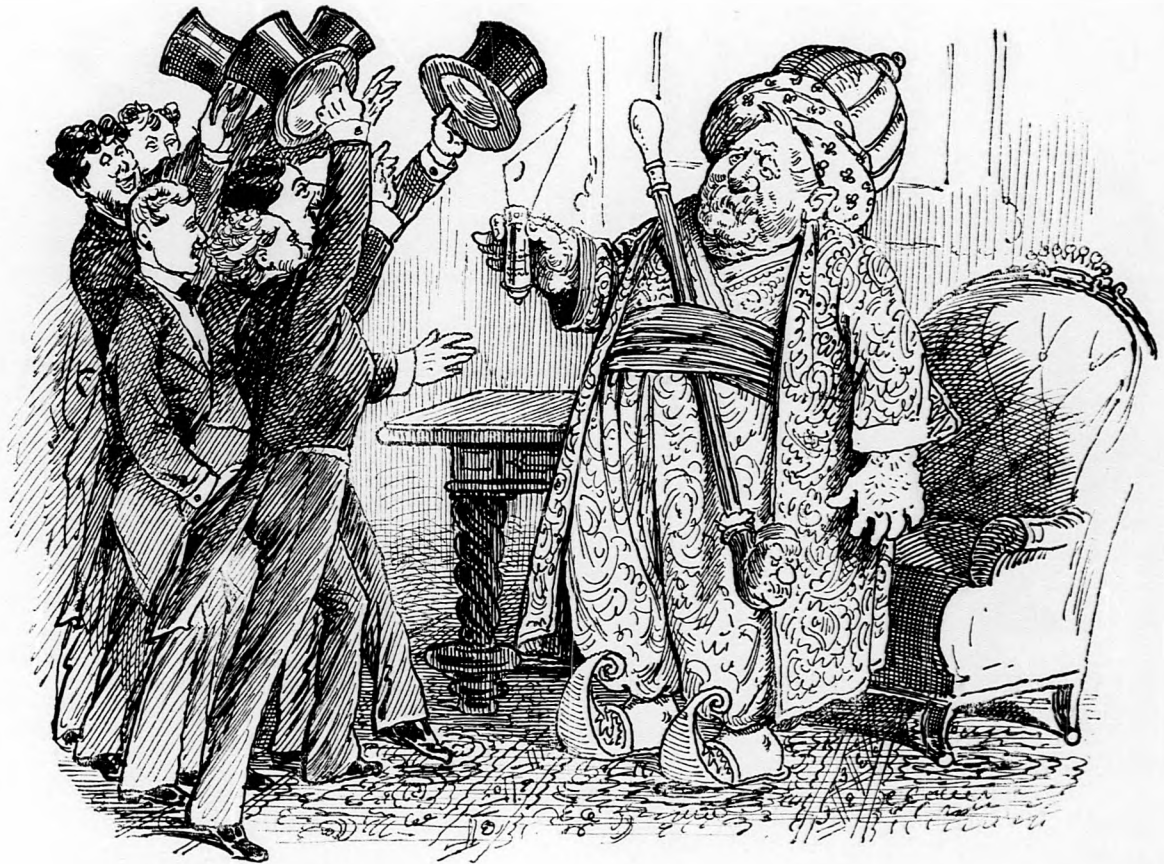
*

Késő bánat.

Könnyebb egy vasuti svindlert átólérni, mint egy
 sánta Giskrát.

Strsbrg.

Baldácsi és Abdi basa kardja.

A báró bácsi. Szalámi lelkem! Uraim, a próféta szakála törülje önöket képen mindég! Mondják meg Abdul Kérimnek, hogy tisztelem, s küldöm neki ezen szablyát. 17,000 forinton vettem a fehérvári vásáron. Az utolsó budai basa ezzel védelmezte magát vitézül halálig, s ezzel harczolva esett el! Neki is ezt kíván m. Éljen. Vegyék önök!

Egyet. polgárok. Éljen! Éljen! *(telkesedve tokot készítettnék neki.)*

PAPIRSELETEK.

— **Mi a »pech«?** Midőn a vő a húszezer forint hozományt kéri, s a mama azt mondja: »Azt hiőszem, n szerelemből vette el leányomat!«

— **Egy orvos** magasztaló szavakkal szőlt barátjának a gyógyászat, különösen a boncztan haladásáról. — Igazad van, nagy utat tettetek, felelt a barát; de csak úgy vagytok vele, mint a fiakkeres, a ki ismeri ugyan Budapest valamennyi utczá-

ját s minden zegéztugát; de azt meg épen nem tudja, hogy mi történik a házakon belül?

— **Az orthografia** hiányossága miatt megcsipkedtek egy városi képviselőt, sajnálozták neki, hogy barátkozzék meg már a helyesirással. — **Minek az?** védekezett a vádlott. A kik értenek hozzá, úgy is kitalálják mit akartam és hogy kellett volna irni; a kik meg nem értenek: úgy sem tudják megbirálni.

Zsedényről.

Az országos »megtakarítási férfiival« találkozik egy világvárosban egy magyar gavallér.

— Még Párisban is így, Edus bácsi! kiált fel megütődve Zsedényi cynikus öltözékén.

— Ugyan barátom, minek zseniroznám magamat itten, a hol az ördög sem tudja ki vagyok!

Egy-két hónap mulva ugyanők találkoznak Budapesten a Sándor utczában.

— Nos? hát itt sem törődik a külső decorumával?

— Már minek zseniroznám magamat itthon, mi-kor ugy is mindenki tudja ki vagyok!

Sétakocsizás.

Tyukodi ur, a vidék legnagyobb kurmacherja, két kisasszonnyal sétakocsizást tett a szabadban. Az országut mellett elvonuló réten egy magányos kis csacsi legelészett.

— Ah! mily kedves kis csacsi! kiáltott lelkesedve az egyik kisasszony.

— Remélem, a kisasszony nem akar rám czélozni, szolt mosolyogva Tyukózdí.

— Hiszen Tyukodi ur nem kicsiny! volt a kisasszony válasza.

Szini szemle.

Carmen = Nádayné. Így nem lett a Carmenből Carmen lugubre.

*

Sajátságos! A ballet-corps valamenynyi tagjának egy család neve van. Ugyanis a legcsinosabbikát úgy hívják, hogy Susanics, a többi pedig Szuszszanics. (Sikerült, by Ágai!)

*

Molnár György megint megjelent, a kerepesi uton halottak napján, s kért visszabocsátatást a szinpadra. De E. Kovács Gyula előrevetett árnyékától úgy megijedt, hogy rögtön visszacentrálta magát Rántott-Szent-Bálintra izlést terjeszteni.

*

»Cox és Box«. Irta valószínűleg Rox. Fordította csak nem Ox? Játsza Foxházy és Poxváry. Kezdeté Nox. Előadják Mox. (Sikerült, by Lewis Dox!)

Annak a husz bécsi urfnak.

Fogadjátok üdvözetünket
Ti művelt bécsi urfak, —
A kik méltó utódi vagytok
A hires Dünanáninak!
Vegyétek jó nevem, hogy tikték
Ez a barbar nép üdvözölt,
'Sz ti termelitek a kultúrát,
És ti fogyasztjátok a sört!

Bókok.

(A főváros legutóbbi közgyűléséből).

Dobos J. A kérdéshez akarok szólni! (S beszél valamit, de a zajban nem lehet érteni.)

Ráth fpm.: Tessék hangosabban beszélni, mert nem hallom.

Dobos. A saját hangjától nem hallja! Méltóztassék ta lán halkabban szólni.

Ráth. Méltóztassék a jó tanácsot magának tartani!

Dobos. A főpolgármester ur tehát azt kívánja, hogy zsebre dugjam?

(És így tovább.)

Az iskolából.

— Lásza Sz. ur! — mondja a tanár — mindig mondtam én magának: ne hallgasson a sugóra, a sugó mindig bolondot mond.

— Kérem alássan, nem sugásból mondtam! eleli a deák egész önérzettel.

Peczek Demeter levele.

Írtam a Grániczon, ebben a hónapban.

Édes szülő apám anyám!

AZT NE gondolják kelmetek, hogy magzatjuk elkallódott az árnyékvilágból. Igaz hogy fertály esztendeje hallgatok, mint a holt cigány a czibaki vásáron, de hát nem én vagyok oka, hanem a generális urak, a kik nem érték föl, hogy a bakára rá kellene rakni még egy kanczelláriát is mikor mars-adjustérungba rukkol. Legalább ha a konyhát meg a mondurmagazint a hátán viszi, kanczellária is lenne meg manikulás a ki mingyárt protikulumot írna a bocza tetején a sok mindenféle bagázsiaról. Így aztán csak könnyű lenne levelet írni haza, — de mikor itt olyan ország van, hogy csak rovásra megy minden, még a háboru is, — írószerszámot csak külső országban látott olyik bugyogós jámbor.

Óberster ur ugy segített a bajon, hogy egy lovas ordinánczot küldött a fekete tengerhez tinta-vizért, ebből kaszáltam egy gyűszűre valót a regemencz-kanczelláriából, és tüstént hozzá fogtam ezen levelem írásához.

Álló hár om hónapja itt strázsáltam a háborut, izzadtam a kutya melegben, hogy olyan lett a képem mint a lagérozott kulacs, kelmeteket meg most otthon majd megveszi a muszka-hideg. Hanem sohse féljenek, abslag már annak, hogy háboru legyen. Kitül félnek ketek, attól a fagyos muszkától?! — Minap ötöt szurtam az bajnétomra egy sorba, akkorákat mint egy rugott borju. Pedig azok nemcsak muszkák vótak, hanem muszkatótok, *) —

*) Muszkitó az, ötsém!

Káplár Flinta.

a hogy a főhadnagy ur Mruzsák megespükálta. Én ugyan nem látok rajta semmi különöst, csak olyan légy, akár a piaczi minálunk, csakhogy testes az átkozott!

Nagyobb baj az annál, hogy a servianus beadta a kulcsot. Se magának nincs enni, se azoknak a törököknek nem bir adni, a kik csak azért is elfogatták magukat, hogy legalább láthassanak eleven ráczot. Most ide küldözi ehült népeit mihozzánk kosztra. Ha sáska nincs, ad az Isten ráczot

Azonban, ha kigyelmetekhez is visznek ilyen transportot, jól megvigyázzák, hogy a rácz magától is belekap a husos fazékba, de a török kivárja, hogy megkínálják. A rácznak aztán csak keveset a jóból! mert még sohse kívánczozna többet haza menni az ilyen amolyan.

Jó egészséget kelmeteknek, tisztelöm akit meglátnak.

Igaz szívü fiuk:

*Peczek Demeter
Molinári fráter.*

A pagát fogó.

— Genre. —

*Serföző voln' Sztrobicsek, és cseh,
De inkább issz' a sört, mint főzi.
S ami szabad ideje este:
A »bö mische clubban« eltölti
A pagátot kergetve és űzve.
Semmi más öt nem hozhatja tűzbe.*

*Az alkalmat használva nője,
(Takaros kis szőke menyecske.)
Kalandokat sző s fursfangol ki.
— Akad udvarló reggel, este. —
De hova is legyen unalomból,
Hogyha férje vele mit se gondol!*

*Sztrobicsek ur egy este éppen
Ultimót fogott el a clubban,
S szokottnál előbb haza térve,
Volt igen derült hangulatban.
És hason szerencse várt reá ott:
Otthon is megcsipte a pagátot!*

Gézenguz.

FEGYVERSZÜNET.

DAMOKLES-GORCSAKOFF. Várok! Hat hétig alhatik nyugton!

Ad notam: »ezt a lyukat is megegyem-e?«

A szíjjártó uj inasát egy közeli boltba akarta küldeni, mely előtt épen egy köszörüs dolgozott.

— Nézd Jancsi, oda még a hol az a köszörüs van.

A gyerek elindul, de kevés vártatva visszatér.

— Majster ur, de ha a köszörüs addig elmegy onnan, akkor hova menjek?

Gordonka.

— Ugyan Trészka! Hallottad-é, hogy a Lizi fia milyen szépen tud zongorkázni?

— Nem zongorka az te!

— Ugyan hát mi vóna?

— Hát do n gorka l

Szörnyü felejdékenység.

Tóni néni. — Ugyan sógorasszony lelköm! Nem tunná mēmmondani, hogy hát hogy is hitták a Szilbör Jóskáné urat?

Trészka néni. Bizony galambom, Isten uccsé nem jut eszömbe!

Az eltűnt Hébe.

Még egyre hallom ezüst hangodat.
Fülembe cseng e drága szó: »szeretlek!«
S mitől keblemben mély sohaj fakad:
Fülembe züg, hogy; »Julius, fizetnek!«
Hová tűnél, mint a kit a föld elnyel?
Csak én maradtam s — Julius a kernyel!

Elöttem állhat a habzó palaczk,
Ha nem kacsód tevé az asztalomra!
Kelletlen a pecsenye is, ha azt
Elém nem szívem eszményképe hozza.
Szerelmed pótol libamáját, mellet:
A liba nem pótolja a szerelmet!

Engem se lát többé ez étterem.
Utánad kell, imádott Róza, mennem.
És hidd el, ezzel jót téssz ám velem,
Mert ha soká maradsz: a mig szívemben
A szerelem rózsáit hordozom.
A borvirág nyilik ki orromon!

AURORUS.

PAKSI NYELV.

(Párbeszéd két sváb közt, szórul szóra.)

A. Herst es, gestern Nacht homm'mer an der Sas csárda g'mulatt'; do hob i ehm so in di sarok g'szorit', dass er hot g'schrien, wie der leibhaftige veszett fene!

B. G'schet scho recht dem Gyurko, der is immer an kutya g'wesn. I hob im am Suntag megkért, er soll für mich im városház an szerződés schreiben lossen; azt hiszed, er hot dos' gthuen? Kinevetett hot er mich, und hot g'sogt: »I gib dir walamit!

Műfordítások.

Solvat saecla in favilla.

A székely kifizeti a favillát.

Eine tragische Rolle.

Bús mangorló.

Érmelléki bakator.

Ist werth neben hinaus Infanteristen Schmaus.

Se pénz, se posztó.

ANYALKAI határban kószált valahol a szentmártoni fináncz, midőn meglát az uton egy embert, a mint jókora bugyorral a hátán, feléje közelit.

A szerencsétlen láthatólag megszeppent, mi által a fináncz figyelmét magára vonta.

Mikor összetalálkoztak, szól a fináncz.

— Dohány szagot érzek atyafi, mi van a bugyorbán?

— Biz abban egy kis répalevél van; viszem az ökröknek.

— Nekem hozza azt bácsi, nézzük csak.

Megfogta aztán a lepedőt s nem nagy munkájába került kisütni, hogy dohány görnyesztí az atyafi vállait.

— Mars, előre, megyünk a laktanyába.

Emberünknek nem volt mit tenni, ment a merre a fináncz parancsolta s csak néha mert egy kissé hátra felé kacsintani; hogy a társa, ki az elfogatás pillanatában valami dolog miatt hátra maradt volt, jön-e vagy elfutott?

Az pedig messziről szánakozva követte komáját, azon törve fejét, hogy hogy lehetne a fináncztól őt is megszabadítani.

Utközben a pannonhalmi kolostor mellett kelt elhaladniok, honnan le a városba az öreghegyi meredek ut vezet.

A dohányos ember élvén az alkalommal, mikor már lefelé haladtak, villámsebességgel ledobta a bugyrát, s utczu vesd el magad, elkezdett szaladni. A fináncz utánna, de a paraszt inai jobban birták s egy mellékhorgban feltalálhatlanul eltűnt.

A hátul kullogó koma pedig ámulva látta futni a finánczot, s nem sokat teketóriázva felvette a butyrot, s ellenkező irányban kitelhető sebességgel ellábal.

Mikor a pénzügyörnek eszébe jutott a dohányt felkeresni, már annak csak hült helyét találta.

Ezóta a szentmártoni finánczok ha dohánynyal megfognak valakit az után, első dolguk őt terhétől megszabadítani; s a csempész úgy sétál be a laktanyába mint valami báró, ki után inasa hozza a pakkot.

Egy ujságfaló álmai.

Mármarmosmegyében a farkasok és medvék megvetést nyilváníttak a budapesti ifjúság iránt. — A moszkvai egyetem hallgatói tulságos elszaporodása miatt módosítani kellene a vadászati törvénynek a ragadozó állatokra vonatkozó részét. — Br. Baldácsi kifejezést adott az osztrák nemzeti közérzületnek. — Rákosy »Aesopusát« úgy fogadták Belgrádban, mint-ha győztes hadsereg éléről tért volna vissza. — Az osztrák képviselőház nevezetes diszkardott küldött a budapesti egyetem hatvanas bizottságának, hogy azt a magyar ifjúság nevében Abdul Kerim pasának adja át. — Milán fejedelenek, kit páréni pihenés után vettek elő a nemzeti színházban, nagy közönsége volt.

Antimonokliád.

Tegnap jött a parancsolat
 Diolaszín pecsét alatt:
 Zwikkert, monoklit viselni,
 Hogy a tiszteteknek sem szabad,

Boszankodik a sok hadfi,
 Velök így már hogy bánhatni!
 A mi az orrán kecselget,
 Majd fülén kell hordogatni!

Vácziutczai, corszói
 Szép alakok! mind kihaltok! . . .
 Szemüveggel hódítani! . . .
 Ki látott már ilyen dolgot?

Parancsoló krikszminiszter,
 Nem lesz éjed, sem nappalod,
 Nem hagy nyugtot majd az átok
 Mit rád szólnak bőséggel haraggal
 Rövidlító lajtinántok!

Szabott ár.

Nézi a gubás atyafi a váczi-utczai divatkereskedés ajtaján keresztül azt a furcsa czifra táblát amire fel van írva »S z a b o t á r« — egyszer csak meglöki könyökkel társát.

— No nézz' keé már no, itt zabot is árulnak.

Aszszonykortes, a régi nemesi világból.

(É l e t k é p.)

Irta V á l i J ó k a y E s z t e r.

(Folytatása és vége.)

EGYSZER csak azt a hirt kezdték neki hordogatni, hogy egyenlőség lesz, már ki is van hirdetve ha valaki pap-nemes, nem-nemes voksolhat a vármegyén. — Póli nem akart hitelt adni olyan képtelen hirnek — hazugság az egész, csak bolondítják vele azokat, a kikkel eltudják hitetni; de ő tudja, hogy az nem lehet ugy. De még azt is mondják, hogy nemes nem-nemes. ha kaputos, hát oda állhat az atilla-dolmányos kaczagányos nemes ur, vagy az ezüstgombos mándliju, panyókás mentéjü köznemes mellé és kap vokсот. Mindezen rémhíreknek nem akart hitelt adni Póli, míg csak a nótát is el nem danolták neki a mit már készítettek, a mely így kezdődik;

Mármí nálunk a papnak
Vármegyén vokсот adnak.

Már ekkor aztán tökéletesen meggyőződött a nagy veszedelem felől, a mi végveszélyel fenyegette az évszázadok óta fennállott nemesi előjogokat. A miről már nótát is csinálnak, és danolnak is, az ugy van, azon nem lehet kételkedni. Póli is látta bátyja jóslatát teljesülni, de nem nyugodott meg rajta.

— Még hogy mi is adózzunk, mint a paraszt! olyant gondolni is rettenetes, azt már ne engedjük; hogy a mi követeink az országgyűlésre olyan elvű férfiak legyenek; de akár kik lesznek is képviselőink; meg kell jól kötni kezeiket az instrukcióban a mit majd ad nekik a vármegye-gyűlés, ne engedjük őseinktől öröklött jusainkat! Mi lesz az országból, ha minket ugy meg lehetne fosztani? és mi azt csak elnéznénk oly jó szemmel, mintha mi azt jószántunkból óhajtánánk megosztani azokkal, a kiket nem illet. Meg van a mi jusunk a korpuszjuriszba, bölcs férfiak készítettek azt, ne engedjünk azon egy betüt se meg másítani!!

Ilyenforma beszédekkel tartotta Póli kisaszszonylátogatóit nagy elkeseredettségében, mikor arra a követválasztása történtek az előleges mozgalmak, melyre egy valóságos született paraszt is volt kijelölve képviselőnek, a mi a Pólit annyira felingerelte, hogy nyomorék létére is készülődött megjelenni a helyszínén, majd a választás napján.

Elmegyek — dühöngött — ha a másik lábam vagy tán még a nyakam kitörök is; de ott leszek az én képviselőm nem lesz paraszt, azt fogadom!

Hát még mikor azt is mondták neki a hir hordói:

— Dejszen, nem kapnak ám ezután a követek az országgyűlésre instrukcióit, bölcs belátásukra és hazafiságukra lesz bizva ottani eljárásuk. De azt már sehogy sem tudták vele elhítenni.

— Az csupa merő lehetetlenség — okoskodott magában — ezek az emberek azt próbálgatják mit tudnának még az én vén fejemmel elhítenni, magoktól gondolnak ki mindenféle képtelenségeket, hogy engem itt tulajdon borom, pecsenyém mellett bszankodtasanak; azt hiszik én már nem birok utánna járni az igazságnak; azért is elmegyek, ott leszek a követválasztáson, el birok én még oda vászorogni. Meg is tette előkészületeit, elő vette lebegő tollu kappedliját — nagyon megpiszkolódott állapotban volt, mióta oly szerencsétlenül meguszott az utca közepén levő pocsolyában, majd megismerik, hogy ki ő?! a sokszor említett ombrellát is kivette almárjomjából, a hová azután a rá nézve nevezetes eset — valóságos esés — után belett téve, és azóta ott pihent az utitárs; asszonya ha nem mehetett hát látni sem kívánta; de valósággal nem is volt rá semmi szüksége, most ismét elővette boldog szabad élete legélénkebb emlékeztetőjét.

Sokszori tapasztalásból tudta, hogy lesz nagy tolongás mihelyt megvirad; felkelt hát ő igen korán, bele bujt tarka-virágos kantusába, fejébe tette a sok tisztujitást és időviszontagságot látott struczttollas fejdísz, hona alá vette balsorsa támaszát, a mankót, kezébe pedig jobb sorsa tanuját, az ombrellát, és elbiczegett a megyeházához oly idejekorán, hogy még a hajduk sem keltek fel, még azután nyitották ki a vármegyeháza kapuját, mikor már Póli kisaszszony ott várakozott a bemehetésre. Szerencséjére egy régi megyehusárja volt a kapunyitó, a ki még emlékezett a hajdani szoknyás kortes-vezérre. Öltözetéről mindjárt rá ismert, különben aligha nem

tüzött valami pajkos tréfát, ha valamelyik az ujabban jöttek közül látta volna meg először, a ki tán csak hírét hallotta a nevezetes paripa Pannának, csak öltözetéről ismert rá ez is mert; a hajdani merész járásu, hatalmas hangú paripa Panna nem az volt, a kit most látott maga előtt a régi ismerős; hanem a tollas kapeddlí, vászon-esernyő, a szokatlan tarkasága és szabásu ruha, rögtön eszébe jutatták a kisasszony testamentomát, melyről egy izben oly sokat beszéltek és a testamentom azon pontját, hogy a vármegye hajdui egy-egy lázsiás-tallért kapnak a kisasszony temetésén. Előzékeny nyájasággal kívánt hát szerencsés jó reggelt, és bevezette a kisasszonyt tulajdon kívánsága szerint választott helyre a megyeház udvarán vitt neki kényelmes széket, sőt a porkolábné kis leánykájától zsámolyt is küldött a lába alá. Póli pedig adott a leánykának egy ezüst garast, meg egy korty kávét abból, mit magával vitt arra az esetre, ha egésznap huznák, halasztanak is a követválasztást és voksolást, ő onnan ki nem mozdul; de nem is lesz ott étlen-szomjan, ötlet onnan ki nem böjtöltetik, és ha ő ott lesz, majd meg látja, bátkodik-e paraszt, még ha százszor pap is, voksolni menni? majd vigyáz ő rá, hogy megtartsák a törvényt, és nem engedi a nemes emberek jogait bitrolni, ha bársony kaputba jár is valaki; ha nem született nemes, hordja innen plundráját.

Ezekkel és több hasonló beszédekkel tartotta Póli a megyeudvarára gyülekező választókat.

Végre megviradt az uraknak is; megjelent egyik-másik korábban kelni szokott uri egyéniség a tornáczon és az udvarba is, köszöngettek az ismerősöknek, a közelebblevőkkel kezetszorítottak, míg egyszer egynek szemébe tünt Póli kisasszony, a ki igazán megbámulni való tünemény volt.

A felkelő nap rá sütött, az ellen kifeszítette régen nem használt ombrelláját; de biz azon több helyett lemállott a fonal, a mellyel a vászon a halcsonthoz volt erősítve, a csont hát ott kidugott és olyan forma lehetett, mintha egy szörnyeteg óriási madár akarná kinyújtott karmaival az ott üldögélő csodabogarat felcspíni.

A kik ismerték öltözetét és tudták elveit, szokásait a régebbi időkből, és arról is volt tudomásuk a mi érte a kisasszonyt nagy vitézkedésében, azok siettek tudatni barátjokkal, a ki miatt rohant veszedelmébe a boldogtalan Póli — siettek hát tudtul adni, hogy megjelent üldözője a helyszínén ismét,

pedig most meg országgyűlési követségre kandidátus, akkor csak viceispányi kandidátus volt és megbukott pedig alighanem a paripa Panna működése következtében — nem hoz-e most is bajt a követ ur fejére. — Csak a maga tulajdon fejét ne érje ismét veszedelem!

Póli csudájára sokan köré gyűltek az ott tétlen állongók közzül, és hallgatták kifakadásait, és biztatásait, hogy ne engedjenek egy körömnit se öseiknek vérrel szerzett szabadalmaiból, opponálnak, majd meg lássák, ha most a kisujjokat nyujtják, nagy hamar az egész kezöket elvesztik.

Voltak olyanok, a kik igazat adtak aggodalmas jövődöléseinek; de a többség csak mosolyogta hasztalan erölködéseit; hiába volt az ékesszöllás az egyik követ meg lett választva közfelkiáltás utján, épen pedig az, a kit Póli szeretett volna üldözve, megvetve látni, lesújtó volt rá nézve ez a nagybani kisebbségbenmaradás, mégcsak nem is szavazat döntött, hanem a sok éljenző torok egyhangulag megválasztotta az egyenlőség bajnokát.

Elövette Póli kisasszony kávé-kulacsát és beszuját enyhítendő, kiitta egy cseppig annak tartalmát; most már várta a másik követ kijelölését; még reménylette, hogy majd a másik képviselő igazi nemes gondolkozásu férfi lesz — már t. i. a ki olyan nemesen tudna gondolkodni, mint azt Póli értelmelte. — Lett dühös kétségbeesés, a mint a három ujonnan kandidált között meg épen egy valóságos paraszt szüléktől származott egyéniség lett fölléptetve.

— A hol van a, nem megmondtam! — kiabált ingerülten a kisasszony ombrellája árnya alól; már is rá vágnak a legnagyobb kitüntetésre, a vármegye nemesége képviselőre; de az én képemet ugyan ne viselje — nem is vágyok rá; nekem paraszt nem kell, ha az egeket verdesi is tudományával. Az az elégtétele meg lett Pólinak, hogy itt csakugyan nem lehetett általános felkiáltással elvégezni a választást, szavazni kellett, reménylette, hogy legyőzik a parasztot.

Szegény Póli, bár soha se kívánt volna látni szavazókat; mert az volt élete legkeserűbb órája, a mint látta, mint megy egyik, másik nemeslevéllel nem dicsekedhető szavazni, és neki azt nézni kellett és nem gátohlhatta.

— Az is sült paraszt ni! és mégis megy vótizálni; annak se volt soha semmi pereputytya nemes a ki amott megy; a se nemes ember, a melyik most

jön a votizálásból — oda vagyunk! vége a nemeseknek! megjövendölte ezt az én bátyám; de hát mért jövendölt ilyen rettentő dolgokat?! és miért kellett nekem ezt mind megérnem?! oh hogy nem bír ilyen látványra az ember szíve megrepedni, vagy miért nem bírok sámsoni erővel, hogy ezekre a Filisteusokra rá szakaszthatnám ezt a vármegye-házat — jajveszévelt tehetetlen dühében mankójával a földet verve az időtől elmaradt vénleány.

Volt bámuloja elég — a kik egymásközt mondogatták, hogy bizony vesztit érzi a paripa Panna.

Nem is vált javára a nagy ingerült felindulás; mert a mint már még a földet is biztatta és sürgette hogy nyiljon meg, és nyelje el ezt a magáról megfélekedzett népet, a mely nem érdemes többé arra, hogy a hátán hordja; mert nem csak hogy most a tulajdon nyakát szegi, hanem még a jövő nemzedéknek, a kik még ezután vagy ezeresztendő múlva születnek is, most már egészen torkát metszi. Nem érdemes ez a nép, hogy a földön járjon.

— Oh bátyám! bátyám! ha te ezt előre tudtad, miért nem láthatod ezt a romlást testi szemeiddel?! én nem hittem, nem is kívántan, és még is nekem meg kellett érni, hogy én vigyek hirt neked róla a másvilágra.

Nem is soká késett a hirvivéssel; mert a fekete táblán megjelent a megválasztott követ neve, a mit harsány éljen követett, az a név pedig Póli kisasszony végveszedelmére annak a paraszt szüléktől származott tudományos készültségű hazafinak neve volt, a kinek a jelöltek sorábiani létele miatt is már magán kívül lett a nemesi jusokért harczoló kisasszony, de azt bizton reménylette és várta, hogy a szavazatnál kisebbségben marad. A mint hát a táblán a nevet megpillantotta, szemeit az égfelé fordítva, remegő kezeit felemelve reszkető ajakkal ajánlotta az itt elveszett ügyet a legfelsőbb ítélő bírónak.

— Oh nagy egek, rátok apellállok!! — azzal megszűnt szemtanuja lenni a szerinte bomlásnak indult, vérrel szerzett nemesi jusoknak, nyughatatlan lelke elsietett bátyja rég elköltözött szellemének megvinni jóslata teljesültét.

Koporsóját, a régi ismeretségből és boldogult

bátyja iránti tiszteletből, ki kísérték az örök nyugalom helyére nem csak hajdui a megyének, hanem az urak is — természetesen az országgyűlésre választott két követ is.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

A Méltóságos állandó Igazgató-tanácsához Kolozsvártt.

Kérések Nagy Batzoni papválasztók nagytöbbségének, a papválasztási ügyben.

Melytisztellel terjeszük fel Nagy Batzon Egyház községe nagy számú tagjai jelzett főhatóság elé panaszbeli legalázatosabb kérésünk, miután a megfogyott tört, de a pénz szerelme miatt még szédelő jelentéktelen kisebbség nem szűn meg a legigazságosb törvényesb itelettel is meg nem eléglővő, belé nem nyugvó fellebbezési igaztalan állításaival terhelni az egyházkerület főbhatóságait — a mesebeli farkas szerepét jatzva zavart s zavar, még is nem általotta és általja az ártattan bárányt vádolni saját bűneivel, így az igazságot törekedni mindég elnyomni, mind a mellett nem fejtettük igazi ügyünkői bizva nyomás alatti erősödésbe nem is családunk: hanem fájdalommal említjük fel, hogy közelebb egy idétlen szülött akadályozta az igaz ügynek győzelmét; ugyan is a törvény világosan mondja »választás után nints Simoniális kérdés« még is ennek ellenére a panasz felvételét, nemcsak hanem hosszas huzeltata perfolyama fejlesztetett a törvényszékek által, midőn a választást illetőleg tulszigorán ragaskottak a törvény betűihez, ezen kérdésben (legyen szabad kimondani) nem voltak figyelemmel a törvényre holott feljajdulunk volt a törvénytelen igaztalan kifogás panasz ellen, ha meghalgattunk és eléggé nem méltányolvan sebünkre gyogyszer nem jött; légyen szabad rámutatni azon tényekre melyek igazolják, hogy nem mi vagyunk a nyers erő; mert az ellenzékéből vált, ki az utczán bitskát fogott pártunk belire; abból lettek a boszus vádlok és tanuk, kik mián többen betömlöttztettünk; közüllök hangzott a nyilt kiabálás »öld meg az Esp-restett.« stb.

Következik 272 aláírás

Mely név irok száma a mezei munka elfoglaltatása miánt nem sikerülhetett többre — holott még több személyzeteket is tekintetben lehet venni.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— B. E. Budapest. Sikerült kísérletek. Folytassa. — Szögedi Csörmő Fides penes. Különbben jó az, ha költött is. Folytassa. — F. I. Klor. Besoroztuk.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hírdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN
Athenaeum-épület.

Budapest Baratktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.